

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 122039 20 Рев
Бања Лука, 4.8.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Горјане Попадић, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Виоланде Шубарић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља: 1) Фонд 1 ... Р. С. а.д. Б.Л.; 2) Фонд 2. ... Р.С. а.д. И.Н.С.; 3) Фонд 3. ... Р.С. а.д. Б.Л.; 4) Фонд 4. Р.С. а.д. Б.Л.; и 5) Фонд 5. Р.С. а.д. Б.Л., којим управља ИРБ Р.С. а.д. Б.Л., које заступа Д.Р., адвокат из С., против тужене Б.С. а.д. Б.Л., у стечају, коју заступа Р.М., адвокат из Б.Л., ради утврђења, вриједност спора 7.854.207,81 КМ, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 122039 19 Пж 2 од 11.3.2020. године, на сједници одржаној 4.8.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 122039 19 Пс 2 од 20.5.2019. године, утврђено је да су основана, у стечајном поступку пријављена потраживања тужитеља исказана као обрачун законских затезних камата у току трајања ликвидационог поступка над туженом, те пријављена потраживања исказана као накнада штете и наложено је стечајном дужнику тужене Б.с. а.д. Б.Л., у стечају из Б.Л. да иста сврста у ред намирења, за сваког од тужитеља како слиједи:

- за Фонд 1. Р.С. а.д. Б.Л., на име обрачунатих законских затезних камата у току ликвидационог поступка, у износу од 4.296.219,71 КМ и да се исто сврста у 5. суспендовани исплатни ред приоритета намирења у складу са чланом 269. став 3. Закона о банкама; на име обрачунатих законских затезних камата на обвезнице, у износу од 133.096,76 КМ, те да се исто сврста у исплатни ред приоритета намирења под тачком 7. став 1. члана 269. Закона о банкама; те по основу накнаде штете за вријеме трајања привремене управе, у износу од 2.933.067,52 КМ и да се исто сврста у 5 суспендовани исплатни ред приоритета намирења (члан 269. став 3. Закона о банкама);
- за Фонд 3. Р.С. а.д. Б.Л., на име обрачунатих законских затезних камата у току ликвидационог поступка, у износу од 1.136.192,92 КМ и да се исто сврста у 5. суспендовани исплатни ред приоритета намирења у складу са чланом 269. став 3. Закона о банкама и по основу накнаде штете за вријеме трајања привремене управе, у износу од 429.204,75 КМ, те да се исто сврста у 5. суспендовани исплатни ред приоритета намирења у складу са чланом 269. став 3. Закона о банкама;
- за Фонд 2. Р.С. а.д. И.Н.С., на име обрачунатих законских затезних камата у току ликвидационог поступка, у износу од 2.022.504,91 КМ и да се исто сврста у 5.

суспендовани исплатни ред приоритета намирења у складу са чланом 269. став 3. Закона о банкама и по основу накнаде штете за вријеме трајања привремене управе, у износу од 1.009.015,80 КМ, те да се исто сврста у 5. суспендовани исплатни ред приоритета намирења (члан 269. став 3. Закона о банкама);

- за Фонд 4. Р.С. а.д. Б.Л., на име обрачунатих законских затезних камата по основу обвезница у току ликвидационог поступка, у износу од 266.193,51 КМ и да се исто сврста у исплатни ред приоритета намирења под тачком 7. став 1. члана 269. Закона о банкама;

и

- за Фонд 5. Р.С. а.д. Б.Л., на име обрачунатих законских затезних камата по основу обвезница у току ликвидационог поступка, у износу од 133.096,76 КМ и да се исто сврста у исплатни ред приоритета намирења под тачком 7. став 1. члана 269. Закона о банкама) и обавезана је тужена да тужитељима накнади трошкове поступка у износу 9.467,50 КМ, са законском затезном каматом од 20.5.2019. године до исплате.

Истом пресудом одбијен је захтјев тужитеља, да се потраживања по основу обрачунатих законских затезних камата у току ликвидационог поступка: за Фонд 1 Р.С. а.д. Б.Л., у износу од 4.296.219,71 КМ и на име накнаде штете, у износу од 2.933.067,52 КМ, сврстају у исплатни ред приоритета намирења под тачком 5 став 1. члана 269. Закона о банкама, односно тачком 2. став 1. члана 269. Закона о банкама; да се потраживања тужитеља Фонд 3. Р.С. а.д. Б.Л., у износу од 1.136.192,92 КМ и на име накнаде штете, у износу од 429.204,75 КМ, сврстају у исплатни ред приоритета намирења под тачком 5. става 1. члана 269. Закона о банкама, односно тачком 2. става 1. члана 269. Закона о банкама; и да се потраживања тужитеља Фонд 2. Р.С. а.д. И.Н.С., у износу од 2.022.504,91 КМ и на име накнаде штете, у износу од 1.009.015,80 КМ, сврстају у исплатни ред приоритета намирења под тачком 5. става 1. члана 269. Закона о банкама, односно тачком 2. става 1. члана 269. истог закона и захтјев за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 122039 19 Пж 2 од 11.3.2020. године, жалба тужитеља: Фонд 1 Р.С. а.д. Б.Л.; Фонд 2. Р.С. а.д. И.Н.С.; и Фонд 3. Р.С. а.д. Б.Л. и жалба тужене су одбијене и првостепена пресуда је потврђена и одбијени су захтјеви тужитеља и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Тужена ревизијом побија другостепену пресуду у усвајајућем дијелу тужбеног захтјева због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда преиначи и одбије тужбени захтјев уз накнаду трошкова поступка или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Тужитељи у одговору на ревизију оспоравају наводе ревизије и предлажу да се иста одбије као неоснована уз накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 11.846,24 КМ.

Ревизија није основана.

Тужитељи захтјевом у тужби траже, да се утврди да су основана, у стечајном поступку пријављена потраживања, исказана као обрачун законских затезних камата у току ликвидационог поступка над туженом и да се исто сврста у ред приоритета потраживања остали депозити и искључени депозити у складу са прописом који уређује осигурање депозита у банкама Босне и Херцеговине, као и да су основана пријављена

потраживања исказана као накнада штете и да се сврстају у ред намирења дугова банке по основу зајмова датих банци од других трошкова банке створени током привремене управе, поступка реструктурирања, ликвидације или поступка стечаја банке и за потраживања камата на обвезнице и да се сврстају у потраживања власника субординираног дуга.

Расправљајући о овако постављеном тужбеном захтјеву тужитеља првостепени суд је утврдио: да је 27.2.2008. године између ИРБ Р.С. а.д. Б.Л. и предника тужене – В.и.б. а.д. В.Л. (даље: Банка) закључен Оквирни уговор о пословно техничкој сарадњи број ..., са четири Анекса тог уговора, којим су уговорили начин и услове под којима Република Српска одобрава средства Банци, ради пласирања средстава корисницима на кредитној основи; да је рјешењем Агенције ... Р.С. број ... од 11.11.2015. године, уведена принудна управа код тужене, а одлуком исте Агенције број ... од 10.5.2016. године, покренут је поступак ликвидације над туженом; да су одлуком Агенције ... број ... од 30.11.2015. године, обустављене исплате свих обавеза Банке насталих прије увођења привремене управе, осим обавеза које се односе на трошкове комуналних услуга, електричне енергије и других услуга које су неопходне за несметано провођење привремене управе; да је рјешењем Агенције ... број ... од 27.4.2016. године, туженој одузета дозвола за рад и да је одлуком исте Агенције број ... од 10.5.2016. године покренут поступак ликвидације над туженом; да је рјешењем Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Ст 121495 17 Ст од 4.4.2017. године, над туженом, као стечајним дужником, отворен стечајни поступак; да су тужитељи у стечајном поступку поднијели излучне пријаве потраживања од стечајног дужника по основу: депозита-зајма, камата (редовне и законске затезне) и накнаде штете и да се на испитном и извјештајном рочишту одржаном 22.6.2017. године и 7.7.2017. године, стечајни управник у погледу пријављених потраживања тужитеља изјаснио и то: Фонду 3., као излучном повјериоцу за кредитни портфолио и на име депозита камата и штете, оспорено је излучно право, а признато је потраживање по основу депозита које је сврстано у 5. суспендовани исплатни ред, док је оспорено потраживање у износу од 1.562,256,49 КМ; Фонду 2. Р.С., оспорено је излучно право, а признато потраживање по основу депозита и уговорених камата у износу од 12.181.510,46 КМ и исто је сврстао у 5. суспендовани ред, док је оспорено потраживање у износу од 3.025.929,23 КМ, на име законских затезних камата и штете; Фонду 1. је оспорено излучно право, а признато је потраживање у износу од 25.876.053,57 КМ, по основу депозита и уговорених камата и сврстано у 5. суспендовани ред, а оспорено 7.217.409,82 КМ те 81.089,46 КМ на име обрачунатих законских затезних камата од дана одузимања дозволе за рад; Фонду 5. је признато потраживање у износу од 1.401.639,35 КМ и сврстано у 7. односно 8. исплатни ред, а преостало потраживање у износу од 132.728,81 КМ је оспорено; и да је потраживање Фонда 4. признато у износу од 2.203.278,69 КМ и исто је сврстано у 7. односно 8. исплатни ред, а оспорено је потраживање у износу од 265.457,59 КМ; да су тужитељи, као стечајни повјериоци у погледу оспорених потраживања упућени на парницу, да је финансијски вјештак С.С. извршила обрачун потраживања за сваког од тужитеља која су оспорена од стране стечајног управника и која су предмет овога спора; и да су тужитељи од 1. до 3. тужбу у овој правној ствари поднијели 7.3.2017. године, да је поступак прекинут рјешењем Окружног привредног суда од 24.4.2017. године, због отварања стечајног поступка над туженом, те да је поступак настављен од стране ових тужитеља и покренут од стране четвртотужитеља и петотужитеља – који су приступили уз, у тужби већ означене тужитеље (након што их је стечајни управник упутио да у погледу оспорених потраживања покрену парницу), у оквиру законом прописаног рока.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио, да у ситуацији када су тужитељи 1. до 3. након што им је у стечајном поступку оспорен дио пријављеног потраживања, сагласно одредби члана 174. и 175. Закона о стечају („Службени гласник Републике Српске“, број 16/16, даље: ЗС), предложили наставак поступка (који је прекинут у фази припремног рочишта), те су поред раније означених тужитеља поднеском од 20.7.2017. године (који је суду достављен 21.7.2017. године), преиначили тужбу означавањем и два нова тужитеља и уредили тужбени захтјев у складу са налазом наведеног вјештака тако, што су поред већ захтијеване накнаде штете, поставили и захтјев за исплату законске затезне камате, па како су потраживања свих тужитеља, из основа истог правног посла и како се у смислу предње наведених одредби ЗС прекинути поступак, за потраживања која су оспорена у стечајном поступку, може наставити и покренути у законом прописаном року (као што је овдје случај), да приговор тужене у погледу субјективног и објективног преиначења тужбе, није основан.

Полазећи од неспорне чињенице, да тужена није вршила уплате по уговореним ануитетима за период од 11.5.2016. године (као дана отварања поступка ликвидације), до 4.4.2017. године (као дана отварања стечајног поступка), што је била у обавези по основу поменутог Оквирног уговора, па како је тужена пала у доцњу, првостепени суд је усвојио захтјев тужитеља од 1. до 3, да се утврди да су основана, у стечајном поступку пријављена потраживања на име обрачуна законских затезних камата за доспјеле а неисплаћене ануитете за наведени период, као у изреци пресуде, те да се исто сврста у 5. суспендовани исплатни ред приоритета намирења у складу са чланом 269. став 3. Закона о банкама Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 4/17, даље: ЗБ РС). Како тужена није испунила своје обавезе по основу обвезница и тужитељима није извршила поврат одређеног износа главнице са каматама у складу са роковима доспијећа, исти суд је усвојио захтјев тужитеља означених под бројем 1, 4. и 5, у уводу ове пресуде, да се утврди да су основана, у стечајном поступку пријављена потраживања на име обрачуна законских затезних камата за доспјеле а неисплаћене обвезнице обрачунате у току ликвидационог поступка, као у изреци пресуде, те да се исто сврста у исплатни ред приоритета намирења под тачком 7. став 1. члана 269. ЗБ РС. Код неспорне чињенице да је тужена наплаћивала износе који су предмет тужбеног захтјева по основу накнаде штете, од стране корисника кредита, а да није измиривала обавезе враћања депозита-зајма Фондовима ИРБ Р.С., са којима је закључивла уговоре о депозиту-зајму – у висини утврђених ануитета, како се Оквирним уговором обавезала, првостепени суд је схватања, да је тиме тужитељима 1. до 3. причињена штета у висини неисплаћених ануитета, па је позивом на одредбу члана 1065. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, број 29/78, 39/85 и 57/89, те “Службени гласник Републике Српске” број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04, даље: ЗОО) и члана 262. став 2. истог закона усвојио захтјев ових тужитеља, да се утврди да су основана, у стечајном поступку пријављена потраживања на име накнаде штете за вријеме трајања принудне управе и да се наложи стечајном дужнику тужене да иста сврста у 5. суспендовани исплатни ред приоритета намирења у складу са чланом 269. став 3. ЗБ РС.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда и оцијенио је жалбене наводе који су од одлучног значаја, па је жалбу тужитеља 1. до 3. означених у уводу ове пресуде и жалбу тужене одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда заснована је на закону и ревизионим наводима тужене, се ничим битним не доводи у сумњу.

Тужитељи су стечајни повјериоци тужене, с обзиром да на дан отварања стечајног поступка имају необезбјеђено потраживање према стечајном дужнику. Код необезбјеђених потраживања повјериоци су у стечајном поступку хијерархијски поредани у исплатне редове, са начелом међусобне искључивости редова и начелом намирења унутар истог исплатног реда.

Тужена је банка, па се сагласно одредби члана 273. ЗБ РС, на стечај банке примјењују одредбе закона којим се уређује стечајни поступак, осим ако истим није другачије прописано. Чланом 279. ЗБ РС је прописано да у поступку стечаја банка врши исплату обавеза према редослиједу приоритета и условима исплата у поступку ликвидације банке утврђеним чланом 269. овог закона, што значи да су исплатни редови и начин исплате потраживања одређени ЗБ РС, па су слиједом тога неосновани наводи ревизије којим се позивом на одредбе члана 88. и 169. ЗС, у вези са чланом 16. Закона о ликвидационом поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 82/19) тврди, да се предметно потраживање тужитеља као стечајних повјерилаца сврставају у ред намирења у складу са тим законским одредбама. Ово и из разлога што се одредба члана 88. став 1. тачка 1. ЗС и члана 169. истог закона, на које се у ревизији указује, говори о каматама које теку од отварања стечајног поступка, што овдје није предмет спора (јер се обрачун камата тражи за вријеме трајања ликвидационог поступка).

ЗС под потраживањем стечајног повјериоца подразумијева главни дуг и камате које доспијевају на дан отварања стечајног поступка, с обзиром да код необезбјеђеног потраживања, какво је потраживање тужитеља, као стечајних повјерилаца, обрачунавање уговорних и затезних камата престаје даном отварања стечајног поступка, па се указују неоснованим наводи ревизије, да се главно потраживање и законске затезне камате у поступку пријављивања потраживања, не могу пријавити као цјелина, него одвојено и да је „преурањен“ захтјев у односу на законске затезне камате.

Одредбом члана 269. став 1. ЗБ РС у тачкама 1. до 9. прописан је редосљед приоритета исплате потраживања пријављених у стечајном поступку. По ставу 3. истог члана, у поступку стечаја/ликвидације исплата било каквих обавеза банке према члановима органа управљања банке одбора за ревизију, акционарима банке који учествују са најмање 5% у гласачким правима односно власништву над капиталом, повезаним лицима и повезаним банкама, суспендује све док у потпуности не буду исплаћене обавезе према другим повјериоцима банке.

Чланом 2. став 1. тачка 23. ЗБ РС прописано је да су повезана лица физичка и правна лица која су међусобно повезана власништвом над капиталом или управљањем капиталом са 20% или више гласачких права или капитала или на други начин повезана ради постизања заједничких пословних циљева тако да пословање и резултати пословања једног лица могу значајно утицати на пословање односно резултате пословања другог лица, а под тачком 1. лица су међусобно повезана: тако да једно лице, односно лица која се сматрају повезаним лицима у складу са овом тачком, заједно, посредно или непосредно учествују у другом лицу (алинеја 1.); тако да у два лица учешће има исто лице, односно лица која се сматрају повезаним лицима у складу са овом тачком (алинеја 2.).

С обзиром на напријед наведено, овај суд прихвата као правилан закључак нижестепених судова да се у складу са ЗБ РС тужитељи имају сматрати повезаним

лицима са туженом темељем одредбе члана 2. став 1. тачка 23. ЗБ РС и да, с обзиром да је Р.С. оснивач свих Фондова, који су у овој парници на страни тужитеља и да, супротно ревизионим наводима, постоји могућност контроле и значајнијег утицаја на пословне одлуке тужене. Посљедично томе, правилна је побијана пресуда и у дијелу у којем су тужитељи по основу потраживања законских затезних камата на ануитете, у току ликвидационог поступка сврстани у 5. суспендовани ред у складу са чланом 269. став 3. предње наведеног закона, о чему другостепена пресуда, садржи довољне и ваљане разлоге, које као правилне прихвата и овај суд, па се указује беспотребним понављање већ датих разлога у погледу тог правног питања. Из ових разлога, наводи ревизије у овом правцу указују се неоснованим.

Из чињеничног утврђења нижестепених судова произлази, да су сагласно наведеном Општем оквирном уговору о пословно техничкој сарадњи, са Анексима, предник тужене и ИРБ Р.С. закључивали уговоре о депозиту-зајму, чији су предмет били начин и услови под којима је ИРБ Р.С. одобравала депозитна средства-зајмове Банци, ради пласмана истих корисницима. Средства за исплату кредита пласирала је ИРБ Р.С. из средстава Фондова, којим управља и кредитним линијама тако, да је Банка закључивала уговоре о депозиту-зајму са Фондовима, а након тога, уговоре о кредиту са корисницима кредита, те је вршила отплату зајма Фонду – са којим је закључивала уговоре о депозиту-зајму, чија су средства пласирана корисницима кредита. Обавеза Банке је била да прикупља средства од корисника кредита и да врши отплату депозита-зајма Фонду, у складу са отплатним планом ануитета.

Према налазу поменутог финансијског вјештака, Банка је вршила редовну уплату по доспјелим обавезама Фондовима ИРБ Р.С., све до 16.5.2015. године (дакле, престала је са уплатама прије увођења привремене управе, која је уведена 11.11.2015. године), што је била у обавези, без обзира на то што корисници кредита којима је Банка пласирала кредит, нису вршили уплату по доспијећу ануитета.

Како тужена није вршила уплату по уговореним ануитетима у току ликвидационог периода (од 11.5.2016. године, као дана отворања поступка ликвидације), до 4.4.2017. године (као дана отварања стечајног поступка), а по основу уговора о депозиту-зајму је била у обавези да плаћа уговорене износе ануитета и код чињенице да је у стечајном поступку тужитељима означеним у уводу пресуде под бројем 1. и 2. признато главно потраживање по основу поврата депозита и уговорених камата, а трећетужитељу је признато главно потраживање по основу депозита, те да је законска затезна камата акцесорног карактера и да прати главно потраживање, чији износи су обрачунати од стране вјештака, а математичком обрачуну тужена није приговорила, правилно су нижестепени судови судили, када су примјеном одредбе члана 277. ЗОО, усвојили захтјев у односу на утврђење да су основана у стечајном поступку пријављена потраживања по основу обрачуна законских затезних камата на ануитете у току трајања ликвидационог поступка над туженом и којим је наложено стечајном дужнику да иста сврста у ред намирења ближе одређен у изреци првостепене пресуде.

Обвезнице представљају вриједносни папир, а имаоцу обвезнице у одређеном року, припада право на поврат одређеног износа главнице и припадајуће камате. Тужена је емитовала обвезнице, између осталог и оне које су купили тужитељи, што током поступка и није било спорно, па је сходно утврђеној емисији и обвезницима из исте, постојала обавеза тужене на враћање – исплату обвезница у складу са роковима доспијећа. Неспорно је да тужена у тим роковима (а ни након тога), није извршила

обавезу по основу обвезница, па како је стечајни управник у стечајном поступку по том основу тужитељима означеним под бројем 1, 4. и 5. у уводу ове пресуде, признао главно потраживање по основу обвезница, а првотужитељу је признао обвезнице са каматама обрачунатим до дана одузимања дозволе за рад Банке (27.4.2016. године, то јесте, за период прије отварања ликвидационог поступка), а овдје су спорне законске затезне камате на обвезнице за период трајања ликвидационог поступка, правилно су нижестепени судови судили када су примјеном одредбе члана 277. ЗОО, овај дио захтјева у односу на напријед означене тужитеље усвојили, као у изреци првостепене пресуде.

Тужена је била у обавези да врши отплату зајма у корист Фонда ИРБ Р. С., са којим је закључила уговор о зајму и то у складу са отплатним планом враћања зајма (тачка 5.1. Оквирног уговора о пословно техничкој сарадњи). Према утврђењу нижестепених судова, које сагласно одредби члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), не може бити предмет испитивања у ревизионом поступку, тужена је наплаћивала кредитне износе од стране крајњих корисника, односно вршила је прикупљање средстава од крајњих корисника. Иако је била у обавези да тужитељима, у складу са закљученим уговорима о депозиту-зајму, врши враћање зајма (па и у ситуацији када корисници кредита којима је Банка пласирала кредит из средстава Фодова, не врше уплате по доспјелим ануитетима), тужена то за период трајања привремене управе (од 11.11.2015. године до дана отварања ликвидационог поступка 11.05.2016. године), није чинила. Ревидент наведено чињенично утврђење судова и не спори, него одлуку у овом дијелу побија уз тврдњу, да је заснована на погрешној примјени члана 262. став 2. ЗОО.

Наведено непоступање тужене је противно поменутом Оквирном уговору, а невраћање зајма за тужитеље означене под бројем 1, 2. и 3. у уводу ове пресуде, има карактер штете, јер је непоступањем у складу са уговором дошло до умањења њихове имовине у висини невраћеног зајма, па је првостепени суд правилно судио када је предметно потраживање квалификовао штетом, која је предње означеним тужитељима причињена повредом уговора од стране тужене и када је примјеном одредбе члана 1065. ЗОО и члана 262. став 2. истог закона захтјев тужитеља у овом дијелу у односу на наведене тужитеље, усвојио као у изреци првостепене пресуде.

Основно правило у уговорним односима је, дужност испуњења обавеза од стране учесника у облигационим односима. Сагласно том правилу, повјерилац је овлаштен да од дужника захтијева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савјесно у свему како она гласи (члан 17, у вези са чланом 262. став 1. ЗОО). Кад дужник не испуни обавезу или задоцни са испуњењем, повјерилац има право захтијевати и накнаду штете (став 2. истог члана). Међутим, код чињенице да је над дужником отворен стечајни поступак тужитељи, као повјериоци, не могу тражити испуњење обавезе, слиједом чега се у конкретном случају ова два става члана 262, не могу примијенити у њиховој повезаности. У таквим околностима тужитељи основано траже накнаду штете због повреде уговорне одредбе, како су правилно судили и нижестепени судови, за што, с обзиром на напријед наведено, није сметња одредница у ставу 2. овог члана „и накнаду штете“, како се то у ревизији неосновано тврди. Из ових разлога, ревизиони наводи да је побијана пресуда заснована на погрешној примјени материјалног права, нису основани.

Према одредби члана 362. став 1. тачка 2. ЗПП више лица могу једном тужбом тужити, односно бити тужени (супарничари), између осталог и – ако су предмет спора захтјеви, односно обавезе исте врсте који се заснивају на битно истоврсном чињеничном

и правном основу, и ако постоји стварна и мјесна надлежност истог суда за сваки захтјев и за сваког туженог (формални супарничари). По ставу 2. истог члана, до закључења припремног рочишта може, под условима из става 1. овог члана, уз тужитеља приступити нови тужитељ. С обзиром да је приступање тужитеља у уводу ове пресуде означених под бројем 4. и 5, као формалних супарничара - уз првобитно три означена тужитеља извршено у складу са овом законском одредбом и да су испуњени и услови из члана 57. ЗПП за објективно преиначење поднесене тужбе, чињеница да су нижестепени судови приступање новоозначених тужитеља погрешно правно квалификовали субјективним преиначењем тужбе које предвиђа одредба члана 58. ЗПП (која одредба се односи на преиначење тужбе у односу на туженог, што овдје није случај), на што се указује у ревизији, није од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилно оцијенили проведене доказе, на начин прописан чланом 8. ЗПП, а другостепена пресуда садржи довољне и ваљане разлоге о одлучним чињеницама (члан 191. став 4. ЗПП), које као правилне прихвата и овај суд и донесена је правилном примјеном материјалног права.

С обзиром на разлоге садржане у образложењу ове пресуде, остали наводи ревизије нису од значаја за правилност и законитост побијане пресуде.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 248. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, у износу од 11.846,24 КМ, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић